

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z wniosku K. Mebel Joint Venture sp. z o.o. z siedzibą w Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.

z udziałem M. Z., A. B., W. D., K. B., M. G., T. W., A. F.

o składki,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 stycznia 2012 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 12 maja 2011 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze szczególnym, co potwierdza przepis art. 398¹ § 1 i § 2 k.p.c. oraz reprezentatywne piśmiennictwo. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto, gdy zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przytoczone przesłanki ustawowe stanowią, więc obligatoryjny i nieodzowny element oceny w tym stadium postępowania kasacyjnego. Badanie ich na podstawie i w zakresie, przedstawionego w skardze kasacyjnej, uzasadnienia

wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania doprowadziło Sąd Najwyższy do konkluzji, że w sprawie nie wystąpiła żadna z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W szczególności nie formułuje ona w istocie zagadnienia prawnego w sposób, jaki oczekiwałby tego Sąd Najwyższy, nie jest też w świetle wywodów skargi kwestią wymagającą rozstrzygnięcia ani wykładnia wskazanych przepisów ani zasady ich stosowania. W sprawie nie występują także wymagające rozstrzygnięcia zagadnienia proceduralne. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd drugiej instancji należy uznać za prawidłowe. Zarzuty skargi kasacyjnej dotyczą w istocie własnej wersji stanu faktycznego i są jedynie polemiką z ustaleniami Sądu drugiej instancji. Ponadto skarga ta nie wskazuje w dostatecznym stopniu naruszenia wyrokiem Sądu drugiej instancji prawa; uzasadnienie tego wyroku odpowiada wymogom art. 328 § 2 k.p.c. - wyjaśnia podstawę faktyczną i prawną rozstrzygnięcia. Wskazać należy, że wypłata bonów towarowych niemająca charakteru socjalnego jest przychodem pracownika w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307 ze zm.), który stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne. W niniejszej sprawie regulamin zakładowy świadczeń socjalnych nie przewidywał świadczeń w postaci „bonów towarowych”, zatem Sąd drugiej instancji słusznie stwierdził, że takie świadczenie nie zostało przyznane w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Pracodawca nie może dowolnie (poza regulaminem) przyznawać nowe świadczenia socjalne. Stwierdzić należy, że przedmiotowe bony byłyby świadczeniem socjalnym zwolnionym z obowiązku odprowadzania od nich składek na ubezpieczenia społeczne, gdyby pracodawca zmienił regulamin, włączając do jego katalogu wyżej wymienione świadczenie, a następnie rozdzielając to świadczenie pracownikom, zróżnicował jego wysokość stosując kryterium sytuacji życiowej, rodzinnej, materialnej pracownika.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy działając na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.